

Ca-Nostra

*** ANY QUART NÚM 162 ***

QUINZENARI POPULAR ***

INCA, 16 D'OCTUBRE DE 1911 ***

PETITS ASSAIGS

HORES VIVES Y HORES MORTES

Hi ha en nostra vida hores d'intensa lucidesa en que'l seny y el cor ens diuen clarament com devem endressar la nostra conducta. Els bons propòsits brollen a-les-hores espontaniament, y no més de formularlos en el nostre interior, ne sentim un plaer y com un benestar, porque'ns sembla que tot d'un cop ens ha caigut la bena dels ulls y que aparex davant nosaltres el bon camí que'ns ha de menar al terme desitjat.

Més, cal prevenir-se contra l'il·lusió de que aquesta disposició favorable del esperit ha de durar sempre y que l'empendre y seguir el bon camí ens ha d'esser tan fàcil com ens es plaent recorre'l amb una ullada.

Perque a n'aquexes hores vives seguiràn—seguexen sempre—hores mortes de tedi, de peresa, d'indiferencia, de tentació; y sentirem que se son esveits els bells propòsits y que sobtadament el nostre esperit ha refredat, que la voluntat se'ns adorm y paralisa y el cor se desvía sollicitat per fútils distraccions.

Alerta a rendirnos a la sòn fatal que'ns invadex en aquests moments, si volem fer fructificar la nostra vida. No plaguem mai els brassos esperant que torni l' hora bona, l' hora de les bones disposicions per treballar o per esmenarnos, si no volem que'l temps se'ns escapi vanament dexantnos ab les mans buides.

L' hora de treballar, l' hora de posar en pràctica'ls bells propòsits es precisament aquesta. L'altra, hora de les bones inspiracions, se'ns dona no més per animarnos a véncer durament les resistencies. Se'ns dona, no perque friguem la delectació morosa de pensar lo qu'hauríem de fer y contemplar platònicament el camí que deuríem seguir, si no perque l'aprofitem acumulant energies que més haurem mester.

Apromptem l'esperit, perque la carn es feble, y vigilem y orem tot'hora.

lv.

SOTA'LS ESTELS.

*Tornant, una hora d'anyorances plena,
als llocs que infant m'havien conegut,
devall la nit pacífica y serena
m'asseia en el paratge benivolgut.*

*Un gri distant entre'ls rostolls cantava;
la via làctea era flotant pel cel...
y el fulgor dels estels de quant jugava
illuminà ma solitud crudel.*

*Destilava en mon cor una tristesa
el camí de Sant Jaume blanquinos!
L'ensomni evaporat de ma infantesa
m'aparagué en son rastre lluminós.*

MIQUEL FERRÀ.

LO SAC DE TERRA

RONDAYA ORIENTAL

En temps de la picó y en terres orientals, reynava un rey que's distingia per la reclit de conciencia, pel seu bon gust en materies d'art y perque li agradava viure en totes les comoditats possibles.

Sutceí un dia que anant a passar les temporades de calor a una de ses propietats devora la ciutat, se fixá en la bona vista que tendria, tirant en terra un edifici proper a la propietat reyal y que talment era un destorb per satisfer els seus desitxs.

Però el Rey, com era homo de conciencia, volgué abans se cumplís la lley. Per axò un dels Ministres va anar a trobar l'amo de la finca, que aleshores era d'una pobre viuda, per obtenir son consentiment, condició imprescindible segons les lleys del reyalme. Mes la viuda no hi consentí, y per lo metex no acceptá la corresponent indemnissació, com també era de lley.

—Com volem que tenga valor—respongué la pobre dona a l'enviat del Rey—per vendre aquesta finca, si es un recort del meu homo, l'única dexta que d'ell posseesc y que per res del món m'en desfaría. Mon espòs, va heretar aquesta propietat dels seus pares, y ja fa algunes centuries que la familia la poseex. Cap d'ells, apesar de ses necessitats, l'ha volguda vendre. Ja veys idò, que si jo la venia tots els antepassats del meu homo no reposarien may més tranquils dins ses tombes.

—Però es precis que vos la vengueu; Nostro Rey la vol.

—Digau al Rey y Senyor—digué la viuda baxant el cap en senyal de reverencia—que

no hi ha cap lley que m'hi obligui.

—Bona dona—afegí el Ministre—oblidau que nostro Rey tot ho pot? La seua voluntat es lley, y una pobre viuda es molt poca cosa per contradir a la voluntat soberana.

—Ara tenivho ben entés. Lo que no voleu fer a les bones tendreu que ferho per la força y llevors no vos darem ni una malla.

—Y bé—tartamusetjà la viuda singlotetjant y ab les llágrimes que li amaraven les galtes, y adressantse tot lo que podia continuá—Digau al Senyor Rey que jo la finca no la venç, no hi ha cap lley que m'hi obligui, si la vol que la'm prenga.

Y axi el rey e-hu vá fer. Després enviá l'arquitecte y una bona colla de picapedrers per comensar a tomar la casa de la pobre viuda. Quant aquesta vegé'l Rey y a tota aquella pila de gent qu'anava a comensar la tasca, agafa l'ase, li posa la sarria, hi coloca quatre trastos, doná la má al seu ninet que feya un remell, y plorant abandonen la seua morada y son poble.

No havien caminat encara molt quant a un revol del camí, se toparen ab el Governador d'aquella provincia. Era un homo que tenia fama de ser sabi, d'una honradés a tota prova, que estimava el rey com el poble que governava. De llunyanes terres comparexia gent per consultarlo. Sos consells eren molt desitjats y seguits per tothom. El metex Rey lo tenia en gran estima y feya molt de cas d'ell y de tot lo que li aconsellava.

El Governador al veure aquella pobre dona plorant y casi desesperada, no pogué menys de condolirse d'ella y acostantshi li digué.

¿Que teniu, bona dona?

La viuda li esplicá fil per randa tot lo que li passava.

El Governador se remaná'l casquet que duya al cap, s'arretglá y deseretglá sa blanca barba, que podem dir adornava aquella cara pólida, però noble y espressiva, y desarrugant l'ample y majestuós front, acaba per dir a la viuda desconsolada:—Veniu ab mi, bona dona. Veurem si hi posarem algún pedás.

El Governador, la dona, el ninet y l'ase s'encaminaren dret a la finca de la viuda. Caminaven sense dir una paraula. La viuda guiava la comitiva y de tant en tant petxuava l'animalet qu'afanyos s'aturava per menjantse les herbes de les merjades. El ninet camà aquí camà allà, no teniu ulls per mirar, mitx sospres y boca badant les vestidures del Governador, qui mastagantse el bigot y tot distret, parexia que rumiás la mostra.

Arribats que foren a la finca, el Rey y la

seua comitiva quedaren estorats.

El Rey s'adelantà per abraçar a son Governador, més aquest com si no s'en adonàs saludà respectuosament, s'ajonellà y digué:

—Si vostra magestat no hi té inconvenient, ompliria un sac de terra d'aquesta propietat, Cap—contestà el Rey, no acabant d'entendre aquella súplica tant fora de lloc.

El Governador tregué un sac molt gros d'una de les sarries, el fé parar al ninet, y agafant una pala que per allà havia, comensà a omplir-lo de terra.

El Rey estava confús; la comitiva reyal s'en reya, y fins els paletes, manobres, y demés jornalers que s'en temeren e-hu comentaven. Nigü sabia explicar la sortida d'aquell homo que tenien per tant sabi y discret.—Va—digueren—es que l'hi ha venut una rel.

El Governador no feya cas de res. Palada ve, palada va, cop de terra al sac. Una vegada hagué lograt omplir-lo, va fer atacar l'ase, y ab molts bons modos va demanar a n-el Rey que li ajudàs a carregar el sac demunt s'ase. Va haverhi fins murmuracions entre'ls presents per tant atrevida demanda. Però Rey com si fos la cosa més natural del món, y al metex temps per donarli una prova de lo molt que l'estimava, s'ajupí y agafá'l sac ple de terra. Rey y Governador pelearen un ratet, però no pogueren axecar el sac.

--Pesa molt—digué'l Rey, espolsantse les mans y quedant mitx escorvat per l'esfors que havia fet que no hi estava acostumat.

Pesa molt—contestá'l Governador—pesa molt diu vostra Magestat. Idò heu de sabre continuá, ja dret, ab aquella mirada d'il·luminat que a tothom dominava—heu de sabre que més pesa una injusticia feta pel Rey a un de sos súbdits. A n-aquesta pobre viuda n-hi heu feta una de grossa. No hi ha cap lley en nostros reyalmes que vos autorisi a fer lo qu'heu fet. Arretglant les coses d'aquesta manera com volen que vostros súbdits sien obedients a les lleys? Ademés, Senyor, vos jasabeu que les injustícies que feym a la terra, les durem sobre la consciencia durant l'altra vida qu'ens espera. Ara reflexionau lo qu'en l'altra vida ha d'esser vostra consciencia. Si aquest sac ple de terra d'aquesta finca, ja vos metex trobau que pesa tant, figurauvos lo que serà al comqarexer davant del bon Deu ab lo pes de tota la terra de la propietat d'aquesta pobre viuda.

El Rey vecilá un moment, però dexantse dur per l'impuls generós de son cor y per la rectitut de sa consciencia s'abrasá ab el Governador, y no pogué manco d'elogiar los seus conseys.

El Rey maná reconstituir la part de la casa destruída y retorná a la pobre viuda la finca que li pertenyia y que per un capritxo reyal li havia pressa.

J. V. J.

Mudada de casa

Encara son molts que cerquen nostra llibreria y Administració a n-el carré de Mallorca. Estam a n-el carré de la Murta num. 5, Inca; a una casa que demunt el portal hi ha uns caragols de tres pans de llargaria formant la cabessera de CA-NOSTRA. Preguntan pels caragols y tothom vos ho dirá.

DINS UN COVAL

Premiada en els Jocs Florals de Lleyda)

*¡Oh fatillera morada,
d'un silenci aterrador,
hont l'ánima anorreada
se satura de tristor!*

*¡Oh mansió esglayadora,
viu paratge de la mort,
hont la fada encisadora
plany y canta sa dissort!*

*¿Aont es la dolça flayre
que perfuma ton ambient?
¿Quines aus alegren l'ayre,
oh plau d'encantament?*

*¿Aont es la llum del dia
que conforta l'esperit?
¿Quin pler sents, quina alegria,
antre oscur d'eterna nit?*

*Res aquí canta la vida:
ni una herbeta, ni una flor,
ni una veu amorosida
qu'afalagui nostre cor.*

*Sols d'un llach d'aygua calmosa
s'aixeca a voltes un cant
d'una fada misteriosa
qu'allà habita per encant:*

*greu complanta qui ressona,
fent més trist aqueix coval.
¡Ay, el càntich d'eixa dona
n'es salmodia funeral!*

*Y la freda estalactita
remoreja suaument
per besar l'estalacmita
y abraçarla eternament.*

*Es l'amor... qu'en tai paratge
la pedra sent y gaudeix:
misteris d'ocult lleguatge
de l'aygua qu'aquí floreix.*

*¡Ritme etern... sens harmonia,
floració sense perfum;
incompresa poesia,
sens calor, vida ni llum!*

ANTONI GELABERT Y CANO.

De «Flors de Tardor»

LO QUE MOS INSPIRA UN DISCURS

(D'UN MESTRE D'INCA)

IV.

LO QU'HEM DIT Y LO QUE FALTA DIR.

Fins aquí hem indicades millores que a n-el nostre entendre son més precises que la major part de les que'l Sr. Gelabert indica y resumintles son: 1.ª *Convertir la ciutat en una ciutat higiènica*, llevant tot lo que poren esser fonts de malalties, educanta poch a poch la gent en aquest sentit y obligantla amb disposicions acertades, y sobre tot amb el bon exemple que poren donar les autoritats

higienisants, si's pot dir axí, tot lo que dependex d'elles. 2.ª *Construir un hospital y un hospici*; modestos, si se vol, però que tenguen les condicions degudes pel fi que'ls es propi. 3.ª *Desterrar d'Inca els vicis que tenen una transcendencia social grossa y desastrosa, com es el joch*, que per desgracia reyna ben be dins la població, causant estragos que ja indicarem en el darrer article.

Y per cert que aquí poriem afegirhi en confirmació de lo que llevors diguerem moltes coses qu'hem sabudes després, y que son prou series; y com que corren de boca en boca mos extranya ferm que no les sapi l'autoritat, y si les sap, encare mos extranya més que vaja com va.

Altres reformes hi ha precises qu'indicarem en els articles sigüents; però volem dedicar un poc l'atenció a les millores que'l Sr. Gelabert senyala y a les esperances qu'ell té en l'element jove del Ajuntament, cridat a ferles, segons opina.

Indica el Sr. Gelabert l'*urbanisació de la ciutat*.

Noltros no sabem be lo que vol dir axí d'*urbanisació de la ciutat*, ja que urbanisar més que res significa convartir en població lo que no ho es; y axò no ve al cas.

Suposam que la idea del Sr. Gelabert es dir que s'hauria de millorar l'aspecte general de la ciutat, per ferla hermosa y agradable.

Y noltros estam conformes amb el Sr. Gelabert, si axò significa que s'hauria de tenir conta a les faxades qu'es fessen noves, estimulant el bon gust deis particulars perque l'art reinás en les construccions de la ciutat; que s'hauria d'evitar qu'els atlots tudassen ab retxes y escrits les fachades fetes y mix fetes; que s'hauria de millorar el pis dels carrers, sobre tot dels més centrichs, perque els dies d'hivern se pogués fer el trànsit amb comoditat y no hi hagués perill de quedar sembrats en mitx del fanquer; qu'es fessen aceres a tots els carrers més amples y transitats, y sobre tot a n-el carrer de Mallorca per hont passen molts d'els esters que van al tren, y no's possible que, si topen amb un dia qu'haja plogut, no s'en duguen una trista impressió de la cultura d'Inca; qu'es fessen depòsits públics per estoljar aigo durant s'hivern afi de que no curteljás durant l'estiu tant com curtelja, y que aqueis depòsits estiguessen repartits per la ciutat, per mes comoditat de la gent; etc. etc.

Si per urbanisació vol dir axò, estam ben conformes; tenguent en conta que s'ha de comensar per lo que ja indicarem un altre dia, es a dir: per llevar les males olors, per impedir que se tirin aigos brutes al carrer, y per veurer com se consegueix que no hi haja altres brutors que se veuen mes que s'aigo.

Però si per urbanisació s'ha d'entendre fer amb molt de bombo un passeig a s'altre cap de mon, com solem dir, y dexar dins la ciutat tantes coses mal arreglades; donarse lo diguent que se mira per l'adelanto d'Inca fent plantacions d'arbres a les afores, mentres dins hi ha tants de caps que penjen, no estam

conformes y mos parex una barbaridad. Bons sons els arbres y els passeigs; però lo qu'antes hein dit no tan sols es bo, sino necessari, y ben necessari; y es de sentit comú comensar per axò, si no se vol que la ciutat perdi el crèdit que té, y quedi enquant a l'urbanisació molt més atrassada qu'els pobles que la rodellen, y que son menos importants. Respecte de lo demés seguirem el nombre vinent.

Dr. X.

Contra l'indecència de vestir

A Manresa aquests dies s'es constituïda una *Lliga de modestia* composta de distintes senyorettes de totes les classes de la societat, que se proposa emprendre una resolta campanya contra la manera escandalosa en que vestexen y se presenten en públic y fins y tot a n-els temples del Senyor moltes senyores y senyorettes de la *mal anomenada* bona societat.

Dita *Lliga* s'es posada ha l'advocació de la Verge de la Mercè, Redemptora de càtius, per que té per objecte lliurar de l'esclavitud de la moda a tantes beneytes, cautives voluntaries d'aquesta abominable tirania.

A una fuya, que s'es repartida a balquena, conviden a les altres joves de Manresa y d'altres localitats y comarques a associarse a n-aquesta creuada de moralitat y bon gust, puis baix aquests dos conceptes es lletgissima la manera de vestir del dia.

Algunes senyores barceloneses també tenen el propòsit de fundar *La liga del decoro femenino* per oposarse a la invessió indecorosa dels modistes de París en so modo de vestir, que se procurarà que sia racional, elegant, honest, higiènic y econòmic.

¿Y no podria ferse aquí qualca cosa en aquest sentit? Perque es d'esmentar que a Mallorca y a Inca hi ha qui vestex tant escandalosament com a n-els grans *otbis* europeus. Manresa, Barcelona, París, segons les referencies que tenim, no mos passen davant ab axò de vestir de moda y escandalós.

Les congregacions religioses de seglars que tant florides se troben a nostra ciutat, la de Filles de Maria, la Tercera Ordre de Sant Francesc ¿no pendrien les missions per esvaïr aquestes modes foresteres en perjudici de la vesta típica y modesta de nostra Terra? Ala idò, a veure qui pren l'iniciativa.

Pelegrinació a Montserrat

Les terceres ordes franciscanes de Catalunya han efectuat a n-el famós santuari de Montserrat, una pelegrinació que ha posat el sagell a la federació que s'es organisa de les terceres ordes catalanes de Sant Francesc de les distintes direccions.

Els terciaris mallorquins estaven convidats a n-aquesta romeria, a la qual tenguem la diuixa d'assistir ab una trentena de mallorquins més, dirigits pels Rnts PP. caputxins Fra Bruno y Fra Fidel.

Arribarem mentres celebraven els oficis divins del dia 8 y la comunió general ja s'era feta.

Grata y fonda va esser l'impressió que rebem, tant pels encants de la Natura d'aquella montanya privilegiada, com per la riquesa y magnificència del Santuari y actes religiosos de la romeria.

Seria llarg al contarho detalladament.

Al capvespre visitarem el Rosari Monumental ab el cos de la pelegrinació composta de 2500 terciaris, ab 27 banderes que onetjaven per l'ayre, en mitx del cant del rosari y him-

nes seráfics, tot presidit pel Sancrist de la Congregació del Via-crucis perpetuo de la parroquia de la Concepció de Barcelona, portat per 12 senyors, cuberts ab vestidura de penitència.

Durant l'acte nos digueren: aquest joves que venen derrera noltros son del Requelé, que venen esser a n-aquestes ocasions com les guardies secretes de les manifestacions catòliques.

Retornats al Santuari, en mitx de l'esplosió d'entusiasme y els visques que daven els pelegrins en ressonà un pels romeus de Mallorca; se lletgi un telegrama del Papa que donava la bendició als pelegrins y sentiren una salve monsserratina bellíssima.

Mes tart assistirem a una vellada literaria que nos delitá immensament.

Dia 9, se verificaren, per la montanya, els Via-crucis predicats per dotze fraes portantne el Sancrist de la Concepció qu'hem dit. Els dos caputxins de Mallorca feren un sermó per hom hermosissim.

Dia 10, per darrer acte de la romeria, se fe comunió general a n-el temple espiatori del Cor de Jesús del Tibidabo de Barcelona, quedant tots els terciaris que hi prengueren part ben satisfets de les funcions celebrades y de la bona organissació de la romeria.

N'hi ha qui volen qu'en tornar fer pelegrinació les terceres ordes de catalunya els mallorquins flotem un vapor aposta.

Amen que hu vajem.—M. D.

Publicacions Rebudes

LA VEREMA | Per | Manuel Raventós. | Llibreria de Alvar Verdguer: Rambla del Centre, 5; Barcelona.—1911.

Digne de tot elogi tant per sa utilitat, com per sa presentació, es l'obra *La Verema* publicada per D. Manuel Raventós, propietari de la important casa *Codorniu* de Sant Sadurn de Noya, que tant se destexina pel progrés de l'agricultura ab ses pràctiques y bones costums. Aquest llibre hauria de ser l'indispensable en tota pagesia y explotació vinícola per ser consultat per la seua cleretat de conceptes y retgies per totes les operacions de la Verema en sos més petits detalls. Llástima que hi haja pagesos, sobre tot a Mallorca, tant rutinaris que tot s'ho escolten com qui sent ploure, y no fan cas de les instruccions dels homos de ciencia y esperiencia que s'esforsen per fer participants de lo que saben y fan a n-els altres.

Conté el llibre del Sr. Raventós, profusió de nets fotogravats, trets de clichés d'en Jaume Font de Sant Sadurn de Noya, ab un hermos pròiec y ab els capitols següents, dividits en cinc parts:

I. Dels preparatius de la verema.—II. De com s'han de fer los vins al Panadés.—III. Uns dies de cullita a can Codorniu.—IV. D'algunes instalacions y aparells triats.—V. D'uns quants estudis complementaris.

De bon cor agraim a l'autor l'esmerat exemplar que ha tengut a bé regalarnos.

G. Sagehomme. S. J. | **MAURICIO DE LESTANGUIERES** | Narración escolar | tradueida del Francés por | Maria de la Concepción Forgas | prólogo | de Jaime Barrera | Ilustraciones de A. Femenia | Barcelona | Librería y Tipografía Católica, Calle del Pino, 5. | 1911.

Aquest preciós llibre s'es escrit per vostros fills, per vostros dexebles, per aquells joves nets de deu a devuyt anys, a qui volen fer un bé moral de positiva eficacia. La seua lectura interessa a tots els qui s'ocupen en la difícil tasca de l'educació de la juventut. Es un tractat pràctic de educació ab exemples. Es

un exemplar encantador de lo que deu ser la educació pràctica, integral, per preparar els nins esser bons ciutadans de demá.

De pocs autors com del P. Sagehomme se pot dir ab tanta veritat que ha conegut y tractat intimament els personatjes de la seua contarella, y que ha conviscut ab totes ses escenes y episodis; per aquest motiu sab cautivar l'atenció dels lectors, sien nins o persones de edat.

Aquest llibre té tot l'encant del *Pilatillo* del P. Lluís Coloma, però Maurici del P. Sagehomme es més arredonit, més viscut, encantat ab les seues travessures y se fá estimá a tots els qui tenen la ditxa de conexerlo.

Els pares y mestres catòlics poder posar descansadament aquesta obra en mans de tots els joves, y ab ella los darán un bon amic en la persona de Maurici y un sabi mentor y bon conseller, que es el P. Sagehomme.

ALTRES OBRES REBUES qu'en parlarrem en tenir lleguda.

—«Flor de Cart» per Mossen Salvador Galmés Sanxo.

—«En Inquietut» per D. Joseph Granger.

—«Para Todos» per D. Joan Capó de Padrines.

Cronico d'Inca

Octubre 1911.

Dia 1—Se celebra la festa de la Mare de Deu del Rosari, a San Domingo. Mossen Joseph Auba que e-hi predica canta les escencencies del Rosari y les batalles glorioses que l'exércit espanyol ha alcansades demunt el poder de la mitja lluna mitjansant la devoció del Rosari. Fe un sermó de catedral.

Al capvespre s'es feta la processó acostumada pels carrés de la població.

Dia 4.—A San Francesc peguen gròs en la festa del titular y fundador. La nau del temple está adornada de bo millor. Els quatre actes de que se componia el programa son estats molt concorreguts de devots y terciaris del Sant. Mossen Rafael Ramis Vicari de Lloseta ab fervorosa eloquencia e-hi ha tirat dos sermons fent resaltar les virtuts estrordinaris del Pobret d'Assis.

—S'es incorporat al retgiment d'Inca el capellá castrense, Mossen Antoni Vila, natural de Santanyi.

Sia ben vengut entre nosaltres.

—Al vespre s'es improvisada una festa de carré consemblant a la que feren antany en tal diada, ab focs artificials que han durat fins ben tart ferm. La música era composta de violons.

Dia 5—Ben dematinada passa una tempestat de llamps y trons, s'aygo que'amolla no es suficient per fer saó. Una verga es entrada a la casa de s'Hort de s'Espolixones qu'está pel camí del Cementeri, recorreguent les dependencies, y dexant senyals y desperfets per allá hont ha passat, valga que no hi ha hagudes desgracies personals.

Dia 9—Avuy es vengut a n-aquesta ciutat el Capitá General, lo Excm. D. Wenceslau Molins a passá revista a la tropa d'aquesta guarnició. Les autoritats locals li han feta la cort.

Dia 10—A causa d'algunes operacions que s'están fent a la Fabrica de Gas anit no ha pogut dona llum al públic, per axò s'havia avisat als veïns per medi d'una crida.

Dia 12—Avuy hi ha bon diuix, ha comparaguda molta gent a nostro mercat. S'es presentada una plassada de figues may vista, pagantse les més bones a 14 pessetes. El blat anava a 16 50 la cortera. La plassa del bestia també feya comprera pels molts de porcs que s'havien presentats.

Els grassos se pagaven a 12 pessetes y mitja l'arroc va.—El Cronista.

Dits y... fets

A bordo d'un trasatlàntic un republicà se burlava sempre seguit d'un sacerdot, tant que aquest li digué:

—¡ja basta! Crec que per lo menos som tant digué de respecte com vostè.

El desvergonyit, fora de si, tengué l'atreuiment de desafiarlo, y el sacerdot dexant escandalisat a tothom, esclamá:

—Accep el desafi; però com som l'ofès vuy escuí les armes.

—No hi tenc cap inconvenient—respongué'l provocador.

Alshores el capellà se tragué dos grossos rosaris de sa butxaca y n'allarga un al seu inimic, que confús y avergonyit al veure que tots els passatgers aplaudien l'acudit y's burlaven de la seua ridícula valentia, se tancá a n-el camarot y no gosá sortirne fins al terme del viatge.

***

Un capellà demana billet a la taquilla de l'estació del Ferrocarril, y l'empleat li diu ab mals modos:

—Si'l vol, els diners davant com e-hu exigexen a n-el confessor.

—¿Vostè ha tengut que donar diners al con-

fessionari?

—Sí, senyor; moltes vegades.

—E-hu estrany, perque allà solament s'en donen per restituir lo robat.

***

Deya un beato renegal:—Jo no tenc necessitat d'anar més al sermó, perque ¿qué'm poden dir, que ja no m'ho hagin dit moltes vegades?

El seu company li contestá:—Si es axí, tampoc teniu necesidad de pendre aliment, perque ¿de que poden menjar, que ja no n'hajen menjat moltes vegades?

***

EPÍGPAMA

En temps de revolució,

un geperut exaltat,

ostentant un gros penó

cria: ¡Visca la igualdat!

Y, malgrat els ideals,

els seus companys resten muts,

car, si volen ser iguals

no volen ser geperuts.

ALMACENES ≡ MONTANER

SINDICATO 2 á 10 Y MILAGRO 1 á 11

≡ PALMA ≡

Pañería, Sastrería, Novedades, para Señora y Caballero, Camisería, Lencería, Mantelería, Confección de blanco, Géneros de punto Estatuaria Religiosa, Plata Meneses, Medallas, Rosarios, Objetos para Regalos, Efectos Militares, Uniformes, Gorras, Espadería, Corbatería, Tapices, Alfombras y Corinajes.

EN LA SUCURSAL "CAN BITLA,"

ROPAS HECHAS Y SASTRERÍA ECONÓMICA

no trobareu a nostra Llibreria ben barato
 que sols han servit per dur papés.

Caxes Venals

Ca-Nostra

QUINZENARI POPULAR

PREUS Y CONDICIONS

A dues pessetetes l'anyada entera.

A n-els Srs. mestres y mestresses d'escola los donám la suscripció a mitat de preu: a una pesseta l'anyada.

A n-els obrers y pobres qui nos ho demanin los feym la metexa rebaxa.

A les persones qui comprin al contat a nostra llibreria per 75 pess. cad'any, les regalám la suscripció.

¿SE VOL MÉS BARARTUA?

ADMINISTRACIÓ: CARRÉ DE LA MURTA, 5,—INCA.

Llibreria de Miquel Durán

LIBRETA DE INQUILINATO

Aquesta libreta es molt convenient per formalisar els arrendaments de cases y pisos, puis a més del contracte dú 96 rebuts mensuals, trimestrals o anyals, axí com se vol. Val 10 céntims una, y a pesseta la dotzena.

INCA, MURTA, 5.

CALENDARIS AMERICANS

Ja nos son arribats els de Sant Antoni de Padua y dins breu temps tendrem els del Cor de Jesús y altres qu'en tenim d'encarregats.

INCA, MURTA, 5.

IMPRESA DE CA-NOSTRA

Se confeccionen tota classe de modelació de jutjats municipals y Caxes Rurals baix de inteligents direccions. Talonaris per la loteria nacional, programes y tota classe de treballs ab prontífut y economia.

INCA, MURTA, 5.

LLIBRERIA Carrer de la Murta número 1.—INCA.

Derreres Obres Rebudes

MES DEL ROSARIO

Es el mes d'Octubre consagrat a la Verge Santíssima del Rosari pel R. P. Francesc P. Garzón de la Companyia de Jesús y Director del *Apostolado de la Prensa*.

EJERCICIOS

espirituales de San Ignacio. Son aplicats per lo Excm. y Ilm. D. Antoni Claret.

També hem rebut gran cantidat d'exemplars del *Curs complet de ensenyansa primaria* escrit per D. Miquel Porcel. Tenim el Grau preparatori, Elemental, en cartó y en la flexible; el Grau mitx y Superior en la flexible. La vida infantil, Fragments escolars, Dietari escolar y El vocabulario mallorquí castellá en cartó.

De la *Casa Calleja* hem rebut una gran cantidat de llibres de ensenyansa, principalment els que formen part del *Pensament infantil*.

BLOKS

Ja tenim els de Sant Antoni de Padua y dins breu temps rebrem el del Cor de Jesús de Bilbao.

DISPONIBLE